

DANSKE RESUMEER

Astrid Boe Hüttel, Fiona Haustedt Mossman og Mauro Turrini: Drømmen om at blive mor. En antropologisk analyse af markedsføring af genetisk testning af embryoner i Spanien

Præimplantationsgenetisk testning (PGT) er en fællesbetegnelse for tre reproduktive teknologier, der kan benyttes i forbindelse med en in vitro fertilisation (IVF)-cyklus. Disse teknologier gør det muligt for potentielle forældre at evaluere deres embryoners genetiske arvemateriale for at kunne fravælge dem, der viser tegn på at afvige fra den biomedicinske norm. Brugen af PGT er generelt stigende, særligt i Spanien, som foretager over halvdelen af alle PGT-tests i Europa. Spanske private fertilitetsklinikker reklamerer for PGT på deres hjemmesider og på sociale medier. Disse platforme er et magtfuldt kommunikationsværktøj, der balancerer mellem sundhedsinformation og forbrugerkultur. Gennem disse onlineplatforme opfordres potentielle forældre til at benytte sig af PGT for at undgå videregivelsen af alvorlige genetiske sygdomme og kromosomale afvigelser, der kan forårsage spontane aborter eller handicap. På trods af at internettet for mange både er det første og eneste sted at søge efter sundhedsinformation, har meget lidt antropologisk litteratur beskæftiget sig med, hvordan onlinediskurser er med til at forme PGT som en særlig normativ reproduktiv praksis. På baggrund af en digital dataindsamling på 21 private spanske fertilitetsklinikkers hjemmesider og sociale medier demonstrerer artiklen, hvordan PGT hovedsageligt markedsføres til kvinder gennem både tekst, billeder og hashtags. På baggrund heraf problematiserer artiklen, hvordan de spanske private fertilitetsklinikker bidrager til en kønnet forestilling og diskurs om, at kvinden har et særligt ansvar for at sikre sig, at de børn, hun bringer til verden, er biomedicinsk normale.

Søgeord: assisteret reproduktion, præimplantationsgenetisk testning (PGT), selektive reproduktionsteknologier, moderskab, diskursanalyse, onlineetnografi

Therese Thim: „Vi er deres stemmer!“ Om følelser og forbindelser i dansk-iraniske kvinders deltagelse i Woman Life Freedom-bevægelsen på Instagram

Da Woman Life Freedom-bevægelsen landede i de dansk-iranske kvinders Instagram-feeds, blev kvinderne ikke blot vidner til en social bevægelse i Iran. De blev en del af den – både affektivt og politisk. Med en digital etnografisk tilgang

og baseret på feltarbejde i foråret 2023 undersøger denne artikel, hvordan 10 dansk-iranske kvinder deltog i WLF. Artiklen opererer i et krydsfelt mellem studier af diaspora, tilhørsforhold, teknopolitik, sociale bevægelser og affekt. Ved at rette opmærksomheden mod dansk-iranske kvinder bosat i København har jeg her et *translokalt* perspektiv på deres deltagelse i WLF-bevægelsen. Med afsæt i Sarah Ahmeds (2014) affektteori identificeres tre typer Instagram-indhold som sticky signs, der førte smittende følelser med sig. Informanterne tog del i iranernes håb, mod og smerte, og de allierede sig affektivt med WLF's budskaber. Artiklen viser, hvordan de agerede som politiske iværksættere i diasporaen (Adamson 2012) både online og offline, og tilmed, hvordan de tog del i et transnationalt feministisk projekt. Slutteligt argumenteres der for, at deres deltagelse i WLF ikke kun forandrede deres politiske liv, men også deres diasporicitet (Tsuda 2019). De blev en del af et iransk diasporafællesskab i København, og på den måde relokaliserede de sig socialt. Herved viser artiklen, at de affektive forbindelser, der skabes gennem onlineaktivisme, kan forandre menneskers tilhørsforhold og lokale livsverdener.

Søgeord: affekt, transnational feminisme, diaspora, Iran, politisk aktivisme, Instagram

Kirstine Damgaard Henriksen, Emma Harris, Mie Rise Adrian, Camille Holm Hasenfuss, Sabine Kamp Johannesen og Molly Nyeland: Tålmodighedens poesi: et multimodalt digitalt samarbejde mellem saharawiaktivister og danske antropologistuderende

Denne artikel undersøger, hvordan sociale medier og samskabelse af en udstilling kan anvendes som etnografiske værktøjer i en integreret metodisk tilgang. Gennem et tre måneders samarbejde med syv unge saharawiaktivister benyttede vi sociale medier til at samskabe audiovisuelle værker til udstillingen *Tålmodighedens Poesi*. Denne tilgang gav os mulighed for at undersøge absurditeten i den venteposition, som disse aktivister befinder sig i som følge af en længe ventet folkeafstemning om Vest-saharas selvbestemmelse. Artiklen argumenterer for, at sociale medier og digitale metoder, der gav adgang til den antropologiske felt, tilbyder nye muligheder for at udforske saharawiaktivisme. Ved at anvende konceptet „invention“ som metodisk redskab til at facilitere performative scenarier og kreative eksperimenter skabte vi et rum til at undersøge saharawiernes oplevelser. Temaer som ventetid, poesi og absurditet fremstod som etnografiske objekter i deres fortællinger og det materiale, de delte, hvilket informerede vores løbende samskabelsesmetoder. Disse indsigter forme-

de desuden udstillingens materielle form og æstetik, som løbende tog inspiration fra surrealismen og fokuserede på de poetiske dimensioner af saharawiernes aktivistiske kamp. Som resultat blev absurditeten i deres venteposition omsat til en kropslig oplevelse for udstillingens publikum.

Søgeord: multimodal antropologi, eksperimenterende udstillinger, samskabelse, Vestsahara, diaspora, ventetid

Emma Sandhaug Nitz og Trine Mygind Korsby: En kamp om synlighed: online sexarbejde og sociale medier

Den teknologiske udvikling har medført, at nye former for sexarbejde, der udelukkende foregår online, er opstået. Således er der i dag sexarbejdere, der sælger adgang til erotisk indhold på specialiserede platforme såsom OnlyFans. Mange online sexarbejdere bruger populære sociale medier som Instagram til at synliggøre sig selv over for potentielle kunder og reklamere for deres services, selvom disse medier gør alt, hvad de kan, for at fjerne og begrænse deres aktiviteter. Baseret på online etnografisk feltarbejde samt interviews med sexarbejdere på OnlyFans udforsker artiklen, hvordan online sexarbejdere navigerer i mødet med Instagrams uigennemsigtige regelsæt og reguleringspraksisser angående seksuelt indhold. Artiklen viser, at sexarbejderne jager online synlighed på sociale medier, men at dette foregår under en konstant trussel om at blive usynliggjort via Instagrams reguleringspraksisser, for eksempel via sletning af indhold og profiler samt fænomenet „shadowbanning“. Artiklen udfolder, hvordan online sexarbejdere i mødet med de sociale mediers begrænsende reguleringsinfrastrukturer udvikler kreative og subversive synlighedstaktikker for at blive synlige for andre brugere og dermed kapitalisere på de sociale mediers adgang til synlighed. Samtidig forsøger sexarbejderne at forblive usynlige for Instagrams reguleringsinfrastruktur og dermed undgå, at platformen usynliggør dem for potentielle kunder. Med udgangspunkt i et magtteoretisk perspektiv på agens argumenterer vi for, at der således foregår en konstant – og ulige – kamp om synlighed og usynlighed mellem sociale medier og online sexarbejdere.

Søgeord: online sexarbejde, sociale medier, online etnografi, Instagram, OnlyFans, online regulering